

Nesrečno zlato!

Povest. — Spisal Bogdan Vened.

Deveto poglavje.

Ujeta ptičica.

Slabe volje se je vrnila Maruška iz vasi in je ostala take volje cel dan. Oplotarjeva Franca jo je s solzami v očeh izpraševala, kako je Poljaku in kaj misli ona, kaj mislijo ljudje, kdo bi ga bil udaril. Pa Maruški se kar nič ni ljubilo odgovarjati na dolgo in široko. Rekla je le, da Poljakova rana ni nevarna; udaril ga je pa najbrže Buščajev Štefan, vsaj ljudje so ga tako obsodili, ker se je bil prejšnji večer pri Strahu hudo skregal z njim. In komaj se je naredil mrak, je odšla Maruška v svojo gorenjo sobico in se zaprla. Toda ni šla takoj spat. Zunaj je snežilo in burja je plesala svoj divji ples. Maruška je sedla k zakurjeni pečici, položila roke v naročaj in se zamislila. Kakšne misli so se ji podile po glavi? Gotovo se je kesala in obenem sramovala, da je šla svojega ubogega brata pregovoriti, da je s polenom čakal Jurija, pa je namesto njega udaril in poškodoval njenega prijatelja Poljaka, in ji

je tako grdo izpodletela osveta. Ali je pa snovala in kovala nove načrte in naklepe?

Dolgo je že sedela globoko zamišljena. Kar je začula, kako burja lopotá ob zunanje okence — gotovo je bilo premalo zaprto. Vstala je in je šla zapirat. Prišedši k oknu je pa slišala, kakor bi bil nekdo pod oknom stoječ ravno potrkal na okno spodnje, družinske sobe, kjer je spala Tona. Napela je ušesa. Trkanje se je ponovilo, in kmalu se je odprlo okno, in se začulo šepetanje. — Buščajev Štefan je prišel klicat Tono! je rekla Maruška sama pri sebi. — Ravno prav, da sem ga začutila. Enkrat ju moram slišati, kaj se pogovarjata. In tiho je odprla okence, pomolila glavo nekoliko vun in prisluškovala.

„Kaj te je pa prineslo sèm v takem vremenu in ob takem času?“ je tiho vprašala Tona.

„Prišel sem nalašč zdaj, da me nihče ne vidi. Saj vse spi pri vas, ne?“ je odgovoril